

Sygn. akt V CSK 96/17

POSTANOWIENIE

Dnia 19 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z wniosku J. K.
przy uczestnictwie Z. K.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 października 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 28 września 2016 r., sygn. akt III Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika postępowania kwotę 8117 (osiem tysięcy sto siedemnaście) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy, dopuszczającymi wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Wnioskodawczyni zarzuciła we wniesionej skardze kasacyjnej postanowieniu Sądu Okręgowego w K. z dnia 28 września 2016 r. naruszenie art. 227, 232, 233, 241, 328 § 2, art. 382 i art. 391 k.p.c. - w różnych konfiguracjach, a wnosząc o przyjęcie złożonej skargi do rozpoznania powołała się na przesłankę, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Podniosła, że w sprawie zachodzi „konieczność wskazania sądom orzekającym na obowiązek wnikliwego oraz precyzyjnego stosowania przepisów dotyczących postępowania przed sądem II instancji, w tym zwłaszcza przepisów dotyczących postępowania dowodowego, szczególnie w sytuacjach wydawania orzeczeń o charakterze reformatoryjnym”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przyjęcie skargi kasacyjnej przez Sąd Najwyższy do rozpoznania ze względu na przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. jest uzależnione od wykazania przez stronę skarżącą, że treść określonych przepisów prawa nie została dostatecznie wyjaśniona w dotychczasowym orzecznictwie lub że istnieje potrzeba zmiany dotychczasowej wykładni tych przepisów. Skarżąca nie sprostала temu wymaganiu. Przedstawione przez nią w skardze wątpliwości są ściśle związane z okolicznościami rozpoznawanej sprawy. Zmierzają w istocie do zakwestionowania ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Okręgowy, a zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Sąd Najwyższy jest związany dokonanymi przez sądy *meriti* ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Uszło też uwagi skarżącej, że podniesione przez nią kwestie dotyczące postępowania przed sądem drugiej instancji były już przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 1999 r., III CZP 59/98, oraz postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2011 r., IV CSK 159/11 i 27 kwietnia 2017 r., IV CZ 10/17).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł zgodnie z art. 520 § 3 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 7, § 4 pkt 8 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.).

aj